

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

1. De nobilissimis fructibus vitæ communis in religione. Thema. Erant illis omnia communia. Actor. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

REGULA QUARTA
DE VITA COMMUNI
EXHORTATIO I.

IN REGULAM IV. SUMMARI,

Explicat nobilissimos fructus vitæ communis.

T H E M A.

Erant illis omnia communia. Actorum 4. 34.

V E L:

Ratio vivendi, in exterioribus, communis est. Reg. 4.

Duplicem licet distinguere vitam communem; unam quoad exteriorem vivendi modum, in victu, vestitu & aliis; & de hac, exhortatione sequente, tractabimus: alteram, quoad substantiam & bona Religionis; & de illa agemus in presenti. Sanè D. Chrysostomus vitam hanc Religiosorum communem, vitæ celestis imaginem referre docuit L. 3. contra vitæ monasticæ impugnatores: *Qui in Monasteriis, inquit, degunt, conversationem planè celestem elegerunt; rationemque protinus adjungit: Cuncta quippe illic*

communia sunt. Ad hanc beatam communemque vitam, proximè, ut hæc fert mortalitas, accessere primi Christiani, qui sub Apostolorum directione, omnia habebant communia; & nemo aliquid sibi proprium esse dicebat. Ad hos verò proximè pertigere, religiosi ab illis exorti: nam primavihi Christiani, teste D. Hieronymo L. de viris illust. sub S. Marco Evangelista, prima vitæ Cœnobiticæ fundamenta jecerunt; primique inter illos fuere Esai, Authore & Parente S. Marco; de quorum sanctitate mira recenset S. Hieronymus l.c. *Nihil, inquit, illis usquam proprium est, nullus inter eos dives, nullus pauper, patrimonia egentibus*

bus dividuntur, quales & Lucas refert primùm Hierosolymis fuisse eredentes. Atque ab his viris perfectionis avidis, jam tunc cœpit, & propagata est vita Cœnobarum: quorum, ut perhibet S. Dionysius Arcopagita L. de Eccles. Hierarch. c. 10. ingens per orbem sparsa fuit multitudo. Eam deinde post annum Domini 300. instauravit S. Antonius in Ægypto, S. Basilus in Græcia, S. Hieronymus in Syria, S. Augustinus in Africa, S. Benedictus in Italia & toto occidente; quos denique secuti S. Bernardus, S. Dominicus, S. Franciscus, & ad extremum S. Patriarcha noster Ignatius, qui vitam hæc in omnibus communem valde alumnis suis commendatam voluit: quàm verò salutes, nobilesq; ex ea fructus progerminent; modò declarabimus.

I.
Fructus
vitæ com-
munis u-
nio cum
proximo.

I. Primus & nobilissimus vitæ communis in Societate nostra fructus, est mutua charitas, unio & pax inter omnes. Unde obsecro, in felicissima illa cœlesti patria, tanta exundat inter omnes beatos spiritus dilectio, unio & pax, nisi ex perfecta bonorum omnium cœlestium communiōe? Inuit id ipsum S. Augustinus medit. 25. dum ait; *Ubi summa dilectio, & unus omnium spiritus, ubi dispar est gloria singulorum; sed communis est lætitia omnium: plena & perfecta ibi regnat charitas; quia Deus est ibi omnia in omnibus.* Et ut in rhythmo canit S. Petrus Damianus: *Unum volunt, unum nolunt, unitas est mentium.* Ibi enim est communis lætitia, communis salus, communis habitatio, communis So-

cietas, communis lingua, communis opulencia, communis beatitudo, communis Deus.

Hic præclarissimus fructus, prognatus quoque fuit ex communiōe bonorum, in primitiva Ecclesiâ, de qua scribit S. Lucas; A&C. 4. Tantam in illis floruisse animorum consensionem, ut viderentur *habere cor unum & animam unam.* Tantam fuisse inter eos charitatem, recensent illius auctores, ut stuperent Gentiles, & ad fidem Christianam allicerentur.

Nec defuit dulcis ad eò fructus, Cœnobarum, tempore S. Chrysostomi viventibus, de quibus Lib. 3. citato, de prædicat: *Nullus ibi paupertatem expræbrat; nullus divitiis honestior est, unus idemque omnibus animus est; omnes eadem nobilitate sunt nobiles; omnes eadem servitute sunt servi; eadem libertate liberi: una illic omnibus divitiis, qua vera divitiis sunt; una gloria, qua vera gloria est.*

Eadem de causâ, S. Fundator noster, tanto studio, à Societate sua, bona privata proscripsit, & bonorum communionem commendavit: Nec permittit, velut in nonnullis Ordinibus permittitur, peculium privatum pro vestibus, pro libris, pro medicamentis & aliis in morbo necessariis; non permittit legata à parentibus aut amicis in favorem certorum ordinata, eorundem liberæ dispositioni relinqui, aut de Collegio in Collegium cum illis commigrare, sed loco certo addici. Voluit, ut esculenta, vestimenta, aliæque à quibuscunque donata, aut elemosynæ nomine submissa, in communem usum

usum dispensarentur: atque ita esset communis possessio, communis habitatio, communis pecunia, communis mensa, communis elemosyna, communis disciplina; quemadmodum est communis regula, communis labor, communis laborum corona, communis futura beatitudo, communis Deus. Et quod inde sequitur, communis gloriae divina intentio, communis animorum unio, communis pax, communis charitas: simulque proscriberetur, ex propria possessione aut privatis bonis, nasci solita perturbatio, contentio, altercatio, discordia, invidia, & reliqua pestis mutuae charitatis. Atque hac bonorum communio ita etiamnum, laus Deo, in Societate viget; ut paucis abhinc annis, opinione sanctitatis clarus, Innocentius XI. Pontifex Maximus Romae, aliis Ordinibus nonnullis, exactam ad eam communionem non observantibus, Societatis methodum, pro exemplo, imitandam proposuerit.

Gaudete itaque, Dilectissimi, vos ad hanc Societatem, quae vitam communem, vitam caelesti vivendi modo, & primitivae Ecclesiae quodammodo similem amplexa est, vocatos esse. Gaudere ac Deo gratias agite, vos in ea degere Domo, in qua omnia communia, nulla privata; ac proinde charitas, unio, pax & concordia regnat, simultas vero, invidia & altercatio, propter meum & tuum, frigidum illud verbum, ut mellifluus Doctor loquitur, nasci solita, penitus exolat. Et vel ex hoc colligite, vos verae pietatis esse cultores, ac perfectionis sectatores, qui

bus non de rebus terrenis; sed de caelestibus & divinis est amulatio & concertatio: quique caelestis vitae ac statûs formam in constante charitate effingitis; & futura promissi regni bona praeripitis, omnibusque bonis consolationem, atque adificationem assertis. Ut non inaniter cum Propheta exclamare posse videar: *Hac est generatio quae ventium Dominum, quarentium faciem Dei Jacob: Psalm. 23.* Hac, procul dubio, accipiet benedictionem à Domino, & misericordiam à Deo salutari suo.

II. Secundus fructus suavissimus, quem ex vita communi in Societate percipimus, est charitas, unio & pax cum Deo O. M. Hoc fructu gaudent Beati caeli cives, super omnia bona terrena jam elevati, & à mundi facibus ac fordibus secreti, qui toto corde, totaque mente, Deo bono suo infinito adherent, illique unione arctissimâ conjunguntur, ac perfectâ quiete, tranquillitate ac securitate in Deo fruuntur; quidquid verò hic orbis infimus complectitur, aurum, argentum, gemmas, praedia, regna, velut puerorum crepundia, amore suo indigna despiciunt.

Eundem fructum ex bonorum communione retulere primi Christiani, Religiosorum subsequenterum prodromi, qui omnia bona sua relinquebant, & contemnebant, ideoque pretia eorum, ad pedes Apostolorum, tanquam calcanda, deponebant, ut affectum & amorem suum à terrenis divitiis avellerent, & totum cor suum Deo affigerent, illique assidue adhererent.

Idem

II.
Uno cum
Deo.

Idem hic fructus à vita communi Societatis, in ejus membra redundat: scilicet amor Dei ex toto corde, quod excluso rerum caducarum possessione & amore facilius Deo agglutinatur, eique cum summo bono copulatur; cum vilipensione & despectu inanium bonorum, & thesaurorum mundi, à quibus, velut estimatione & amore suo indignis affectum avocant, eumque in Deum ac divina transferunt. His itaque aureis compedibus exemptus Societatis JESU religiosus, meritis cum Vate Regio concinit: *Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis.* Psal. 115. 16. His vinculis liberatus, instar aquila sese in altum librat, & omnia mundi bona despicit; secundum illud Dei promissum, *Isaia c. 58. Sustollam te super altitudines terra, & cibabo te hereditate Patris tui Jacob. Super altitudines terra, non morientium, sed viventium; nimirum altitudines caelorum; de quibus S. Gregorius L. 31. Moral. c. 19. Altitudines autem terra sunt, lucra rerum, blandimenta subditorum, divitiarum abundantia, bonor & sublimitas dignitatum; quae quisquis per ima adhuc desideria incedit, eo ipso alta aestimat, quo magna putat; ac si semel cor in caelestibus figitur, mox quam abjecta sint, cernitur, quae alta videbantur.* Et *cibabo te hereditate Patris tui.* Id est, dabo tibi infinita illa bona, quae promisi Abraham, Isaac & Jacob: nimirum delicias & divitias gratiae caelestis & virtutum, ac deinde gloriae & felicitatis in caelo. Rectè igitur scribit S. Cyprianus Tract. de orat. Do-

min. *Qui renunciavit jam saeculo, major est honoribus eius & regno; & ideo qui se Deo & Christo dedicat, non terrena sed caelestia regna desiderat: ut ibidem Deo Christoque charitate perpetua unitus, triumphet: par Angelis, civis Sanctorum, Domesticus Paradisi, haeres Dei, cohaeres Christi.*

Quis itaque, Charissimi, vitam communem ac paupertatem ejus placidam, à qua tanta bona promanant, non summe diligit, & maximo in pretio habeat? Quis non cum Propheta coronato, & S. Francisco Borgia, praegaudio exclamet: *Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium: laqueus contritus est, & nos liberati sumus.* Psal. 123. 7. Scilicet laqueus mundi, laqueus mammonae, divitiarum, voluptatum, honorum; & nos ab aeternae damnationis periculis liberati, Deo liberè jam servire, illi inhaerere & uniri amoris vinculo valeamus; Quis nostrum tam stolidus & excors sit, ut laqueis jam contritis, se rursum istidem irretiat & involvat? Maneamus cum Deo conjuncti, corde defixi in caelo, mundo & mundanis omnibus superiores; pedibus conculcemus omnia transeuntia; à nullo secularium quidquam speremus, aut ambiamus; sed in communitate sancta viventes, in sancta libertate persistamus. *Laqueus contritus est.* Liberè jam mente ad caelestia evolemus. conversemur cum Deo & Angelis; nunquam amplius coterrenis affixuri, aut subtraturi: verè enim S. Augustinus asseruit serm. 33. de verbis Apostoli. *Amor rerum terrenarum viscus est spiritualium pennarum. Ecco concipis*

concupisti, habuisti. Quis dabit tibi pennas ut columba? quando volabis, ubi vere requiescas? quando hic; ubi male habuisti, perversè requiescere voluisti?

III. Tertius fructus amoenissimus, quem Religiosus Societatis ex vita communi, omniumque bonorum privatorum abiectione reportat, est unio; pax & tranquillitas cum seipso. Cujus prototypum illustre rursus nobis offert cœlestis patria; ubi ex communione bonorum cœlestium oritur altissima pax, summa tranquillitas, perfecta & imperturbabilis conjunctio ac unio omnium animarum potentiarum, quæ Beati fruuntur, æternumque fruuntur. Ibi, ait S. Augustinus c. 37. folioq. *summa & certa securitas, secura tranquillitas, & tranquilla jucunditas, jucunda felicitas, felix æternitas. Felices qui de pelago ad litus, de exilio ad patriam, de carcere ad palatium pervenerunt, operatâ jam quiete beati.*

Unionis & pacis hujus ectypum, primitiva quoque Ecclesia nobis exhibet, in qua magnâ pace, tranquillitate, & mentis collectione fruebantur primi Christiani, nullâ curâ rerum temporalium distracti, sed ob communionem bonorum, magnâ animi libertate Deo, Divinisque unice intenti. Erant enim perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus. Act. 2.

Non absimili unione, pace, tranquillitate gaudent Religiosi, de quibus rectè D. Chrysostomus L. c.

Illis jugis & perpetua lætitia materia. Atque in primis in Societate nostra minima, in qua exacta viget vita communis, dulcissimus iste fructus decerpitur: cum enim Societatis Religiosus, à Societate, velut providâ matre, omnia vita communi necessaria, sufficienter obtineat, & Congregatio XII. Generalis decreto 43. Statuerit, ut *vita communis qua hactenus Dei beneficio in Societate semper floruit, incolumis & illibata conservetur impostero; & ut in his qua ad victum, vestitum, cubiculique suppellectilem & alia vita communi necessaria pertinent, uniformitas retineatur, eaque omnia teneantur Superiores inferioribus suis, qua par est, charitate suppeditare; nec ulli licitum sit, ea sibi aliâ quacunque viâ quærere, aut per alios procurare, nec penes ipsos Superiores esse, hanc illis facultatem dare.* Magna profectò in pace, atque à curis & sollicitudinibus liber degit; nec opus est ut speculio ad emenda esculenta, poculenta, indumenta, medicamenta, aliâve anxius se torqueat, animique distractiones patiat, atque iis, velut spinis, pungatur; sed in ejus animo magna pax, serenitas, lætitia ac jubilus perpetuus regnat. Et cum Davide canit Psal. 39. *Ego autem mendicus sum & pauper, sed Dominus sollicitus est mei.* Adeoque vitam statui innocentie in Paradiso, aut Angelico quodammodo similem ducit; jam orando, jam meditando, jam contemplando, jam legendo, jam proximis opitulando, ferè semper

V *videt*

videt faciem Patris, qui in caelis est: eaque ita satiatur, & absorbetur ut cum Psalmista decantet: *Quid mihi est in caelo, & à te quid volui super terram, Deus cordis mei & pars mea Deus in aeternum?* Psal. 72.

Vos, vos ipsos appello, Charissimi, an non experti estis haecenus, & experimini indies, quàm dulce quàm amabile sit, immunem à curis & sollicitudinibus pro victu & amictu, aliisque necessariis, vitam ducere? an non indies sentitis, quàm amœnum sit, quiete & libere orationi, meditationi, lectioni, spiritualique profectui, absque his impedimentis, ac rerum temporalium remoris, vacare, & gustare ac videre, quàm suavis sit Dominus? gaudete igitur, Deoque gratias agite, quod vos vocaverit, de turbis ac curis saeculi ad pacem & quietem Societatis, ortam ex vita communi, magnique hanc caelestem, Apostolicam & Angelicam vitam aestimare: cum S. Laurentio Justiniano exclamantes: *O vita religiosa! vita communis! vita beata! Tu hortus conclusus es, tu paradysus deliciarum, thalamus nuptialis, cubile immaculatum, virtutum schola, tabernaculum sede-*

ris, reclinatorium sponsi, Domus sanctitatis!

Quapropter, Dilectissimi; hanc vitam communem, quam, Deo vocante, in Societate amplexi sumus, tanquam fontem, mutuae inter nos charitatis, unionis & pacis; tanquam scaturiginem unionis, charitatis & pacis cum Deo, tanquam venam unionis, serenitatis & pacis cum seipso, magni aestimemus, eamque regnis & sedibus praefereamus, nec negligentiam nostram unquam relaxare, aut labefactare sustineamus: sed in ea ad mortem usque constanter perseveremus; quod si praestiterimus, quietam tranquillam, hilarémque vitam ducemus in hoc saeculo, & sicut nobis communis est vita, ita & communis erit salus; sicut communis est pugna, ita communis erit corona! atque ut scribit S. Basilius in constit. Monast. c. 19. *Communis est eis Deus, communis pietatis mercatura, communis salus, communia certamina, communes labores, communia premia, & certaminum corona: ubi multi unus, & unus non solus, sed in pluribus.*

EXHOR.